

РЕШЕНИЕ

№ 11171

гр. София, 22.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 23.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1000** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на Д. Д. Х., с ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: С., [улица], вх. А, ет. 2, к 242, тел [ЕГН], против решение № ПИ-436/29-12-2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването на Постановление № С250022-022-0151097 от 12.12.2025 г., издадено от главен публичен изпълнител К. Г.-Т. в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради противоречие с материалния закон. Оспорващата твърди, че Решаващият орган не е дал никаква обосновка за налагането на втори заповор за същото вземане по същите сметки.

Твърди също, че няма никакво основание от налагането на тази обезпечителна мярка - заповор на банковите й сметки, защото това вече е направено от ЧСИ по делото към което са присъединени публичните вземания, предмет на публично изпълнително дело №[ЕИК]/16 г. Частният съдебен изпълнител е наложил заповор на всичките й банкови сметки за вземането по изпълнителното дело и за присъединените публични вземания.

В случая не се касаело за друг вид обезпечение, което да гарантира събирането на вземането по начин различен от вече наложения заповор, а за налагане на още един заповор на същите банкови сметки за същото задължение.

С оглед на горното, иска съдът да отмени решение № ПИ-436/29.12.2025 г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение, подадената от нея жалба с вх. № Ж-22-1690/22.12.25 г. срещу Постановление № С250022-022-0151097 от 12.12.2025 г.

В съдебното заседание жалбоподателката не взема участие, постъпило е становище. Ответникът ДИРЕКТОРА НА ТД НА НАП С. – редовно призован, се представява от юрк. Г.. Юриконсулт Г. иска съдът да остави жалбата без уважение като неоснователна и недоказана, и да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Подробни аргументи са изложени в решението. Претендира юриконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата, възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. за принудително събиране на установени и изискуеми публични вземания на жалбоподателката Д. Д. Х., ЕГН [ЕГН]. Публичното ѝ задължение е в общ размер на 16 406,65 лв., в това число главница в размер на 8 842,37 лв. и лихва в размер на 7 564,28лв., изчислена към 12.12.2025 г. Издадено е постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0151097/12.12.2025 г., връчено на 19.12.2025г. по електронен път чрез активиране на електронна препратка от електронен адрес [\[електронна поща\]](#), с IP адрес 87.243.90.229. Изпратено е запорно съобщение на основание чл. 202, ал. 1-7 от ДОПК с изх. № С250022-003-0110816/12.12.2025 г. до „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, като е получен отговор с изх. № И.-З.- 058312/12.12.2025 г. - запориранията сметка няма достатъчна наличност, има предходен запор. Изпратено е запорно съобщение на основание чл. чл. 202, ал. 1/7 от ДОПК с изх. № С250022-003-0110817/12.12.2025 г. до „ИНВЕСТБАНК“ АД, като е получен отговор с изх. № ЗС-22948#2/15.12.2025 г., че жалбоподателката не е клиент на банката. Подадено е заявление за отмяна на наложен запор върху банкови сметки с вх. № С250022-000- 0764819/16.12.2025 г. от Д. Д. Х., като във връзка с него е издаден отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК с изх. № С250022-012-0000077/19.12.2025 г., получен на 19.12.2025 г. чрез активиране на електронна препратка от електронен адрес [\[електронна поща\]](#). Издадено е съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. № С160022-048- 0129944/20.12.2016 г. За обезпечаване на непогасените публични задължения е издадено запорно съобщение на основание чл. 201, ал. 3 от ДОПК с изх. № 01602-122- 0011483/20.12.2016 г. до СДВР, с което е наложен запор на МПС: лек автомобил марка S., модел СУБАНУ ИМПРЕЗА, рег. [рег.номер на МПС] , рама № JF1GF8LR5TG039857, двигател № 602082, година на производство 1996 г., мощност 85 kw. Изпратено е съобщение с изх. № С160022-109-0055792/20.12.2016г. до Централен регистър на особените залози. Получен е отговор от СДВР, че запорът е наложен на 22.12.2016 г. Получено е потвърждение за вписване в Централния регистър на особените залози.

Против Постановление № С250022-022-0151097 от 12.12.2025 г., издадено от главен публичен изпълнител К. Г.-Т. е подадена е жалба с вх. № Ж-22-1690/22.12.25 г. до Директора на ТД на НАП С..

В жалбата до административният орган се твърди, че постановлението е неоснователно, необосновано и незаконосъобразно, че наложената обезпечителна мярка - запор на банковите сметки, няма никакво основание, защото вече е направено от ЧСИ по дело, към което са присъединени публичните задължения, че обжалваното постановление създава ненужни административни и граждански пречки при упражняване на гражданските ѝ права, не било съобразено с несеквестируемостта на доходите и жалбоподателката ще се озове без никакви средства и че налагането на обезпечителни мерки, които повтарят съществуващи такива, е необосновано и ненужно, а налагането на още един запор за същото задължение по никакъв

начин не гарантирало събирането на вземането. Иска административната инстанция да отмени изцяло Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0151097/12.12.2025 г. с всички произтичащи от това последствия.

Административният орган като взел предвид събраните по преписката доказателства и твърденията на жалбоподателката, оставил жалба с вх. № Ж-22-1690 /22.12.2025 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от Д. Д. Х., ЕГН [ЕГН], срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250022-022-0151097/12.12.2025 г., издадено от К. Г.-Т. - главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., без уважение, като неоснователна.

При тези доказателства по делото Съдът прави следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл. 268, ал.1 ДОПК.

Обжалваното решение е връчено на жалбоподателката по електронен път на 13.01.26 г., видно от приложената разпечатка.

Жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 21.01.26 г., в законоустановения срок за оспорване на административния акт, от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна, съдът намира следното:

Обжалваното пред административния орган постановление представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл. 266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност. Обжалваното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 267 от ДОПК. Оспореният акт е в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с § 1 от ДР на ДОПК, включително изложение на фактическите и правните основания за постановяването му. Не се констатира пороци, съществено засягащи процесуалната законосъобразност на оспореното решение, доколкото при издаването му са съобразени правилата за разглеждане на жалбата по чл. 267 от ДОПК.

Между страните няма спор по фактите. Безспорно е, че вземанията по изпълнителното дело на жалбоподателката, са публични държавни вземания по смисъла на чл. 162, ал.2, т.1 и т.9 от ДОПК, установени окончателно по основание и размер.

Обезпечение се налага, видно от разпоредбата на чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, по отношение на установени и изискуеми публични вземания, когато без това ще бъде невъзможно или ще се затрудни тяхното събиране. Целта на обезпечителното производство е да гарантира предстоящото изпълнение на задълженията за данъци или за задължителни осигурителни вноски.

Съгласно чл. 162, ал. 2, чл. 163, чл. 195, ал. 1 и чл. 200 от ДОПК, публичният изпълнител е компетентен и задължен да предприеме всички допустими от закона способности за защита на фиска, изпълнителни действия, включително налагане на запор върху банков сметки, до пълното погасяване на публичните вземания. Наложеният запор върху банковите сметки е законосъобразна обезпечителна мярка, наложена в рамките на правомощията на публичния изпълнител и в размер на подлежащите на събиране публични задължения.

В обжалваното Решение и оспореното пред АО постановление са изложени фактическо и правно основание, което е свързано с необходимостта от налагане на обезпечението. Публичният изпълнител правилно и законосъобразно е направил обоснован извод, че ще се затрудни събирането на публичното вземане. В този смисъл е и Съдебно решение от 11.08.2009 г. по адм. д. №1456/2009 г., I отделение, 12 състав на Административен съд - София град.

Публичният изпълнител е извършил анализ на приложените доказателства, анализ на размера на

задължението, възможността на длъжника да обслужва текущите и настоящите задължения, както и гаранциите за събиране на публичното вземане и принципа за бърза ликвидност на вземанията, с оглед на което е обосновал обезпечителната нужда за налагане заповест върху банковите сметки на лицето.

Публичният изпълнител е извършил преценка и на възможността задължението в този размер да се изпълни ефективно с разполагаемото имущество, като е наложил заповест върху банковите сметки на лицето. Чрез предвидената законова възможност за обезпечение в пари, банкова гаранция или държавни ценни книжа, държавата най-ефективно и бързо би се удовлетворила в сравнение с останалите обезпечителни мерки, предвидени в глава двадесет и четвърта на ДОПК. Жалбоподателят не е предложил обезпечение, което е годно за бързо осребряване.

Предвид разпоредбата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК „Обезпеченията трябва да съответстват на публичните вземания, установени или установяеми по реда на ал. 5“. Това означава определяне на обезпечителна мярка, която държи сметка, както за обезпечителната нужда на публичния взыскател, така и за интересите на длъжника, без прекомерното му обременяване.

В случая обезпечителната нужда, която от своя страна се определя от възможността длъжникът да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага и с което ще разполага към датата на изпълнението, е определила обема на наложените заповести. Изпълнението на едно публично правно задължение е невъзможно само когато задълженото лице към датата на изпълнението не разполага с достатъчно средства, за да го изпълни, защото изначално няма имущество в подходящи размери. Съответно, изпълнението е сериозно затруднено, ако макар стойността на годните за разпореждане активи на длъжника да покрива размера на очакваните задължения, видът на първите или правното им положение е такова, че не позволява тяхното бързо и ефективно осребряване.

Разпоредбата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, съгласно която обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините е спазена, като публичният изпълнител правилно и законосъобразно е направил обоснован извод, че ще се затрудни събирането на публичното вземане.

Съдът е на мнение, че административният орган правилно е приел, че са налице законовите изисквания да бъде извършена преценка по целесъобразност от публичния изпълнител за налагане на заповест върху банковите сметки на лицето- наличие на установено и изискуемо публично задължение, въз основа на акт, представляващ годно изпълнително основание за образуване на принудително изпълнение, по смисъла на чл. 209 от ДОПК, при което тази преценка следва да бъде потвърдена като законосъобразна.

Съгласно разпоредбата на чл. 214, ал. 1 от ДОПК, длъжникът след като обяви цялото си имущество, може да предложи изпълнението да бъде насочено върху друга движима или недвижима вещ или да бъде извършено само чрез някои от исканите от публичния изпълнител способности, но длъжникът не се е възползвал от възможността, предоставена от разпоредбата на чл. 214, ал. 1 от ДОПК, да обяви всичките си активи и да предложи изпълнението да бъде насочено върху притежавана от него друга движима или недвижима вещ, или да бъде извършено изпълнение само чрез някои от способите, предприети от публичния изпълнител.

Разпоредбата на чл. 199, ал. 1 от ДОПК предвижда, съдът или публичният изпълнител, след като обсъди възраженията на публичния взыскател, може по искане на длъжника да допусне заменянето на един вид обезпечение с друго равностойно обезпечение и от тази норма на закона не се е възползвал жалбоподателя.

Предвидена е възможност в чл. 229 от ДОПК за издаване на разрешение за неотложни плащания, при подадено искане задълженото лице, подкрепено с доказателства и при изпълнение на

конкретните условия, от която жалбоподателят не се е възползвал.

Съдът споделя тезата на РО, че са неоснователни възраженията на жалбоподателя, че процесното постановление е необосновано и незаконосъобразно.

Действително по образувано изпълнително дело при частен съдебен изпълнител по реда на Гражданския процесуален кодекс са присъединени вземанията на НАП, но това не представлява законово основание за отмяна на наложения заповест. Производствата по ДОПК и ГПК са самостоятелни и независими и уредени по различен процесуален ред с различни органи по принудително изпълнение. Не е налице твърдяното от жалбоподателя двойно събиране на задълженията, тъй като постъпилите чрез частен съдебен изпълнител суми по сметка на НАП се отнасят за погасяване на публичните задължения по реда на чл. 169 ДОПК, като в зависимост от размера им водят до частично или пълно погасяване на дълга, а съгласно разпоредбата на чл. 191 от ДОПК, преди извършване на плащане към Националната агенция за приходите по изпълнителното дело, водено от частен съдебен изпълнител, същият е длъжен да изиска информация за размера на публичните задължения на длъжника. В изпълнение на това законово задължение НАП издава удостоверение по чл. 191 от ДОПК, в което се посочва точният размер на подлежащите на събиране публични вземания към съответния момент.

Не е налице двойно събиране на едно и също публично задължение, тъй като частният съдебен изпълнител превежда към НАП единствено суми, удостоверени като дължими с издаденото удостоверение по чл. 191 от ДОПК. В случай на постъпили плащания от ЧСИ, същите се отразяват служебно по данъчно-осигурителната сметка на задълженото лице, като се погасяват съответните публични задължения.

Наложеният от публичния изпълнител заповест върху банковите сметки е втори по ред, като преди него е наложен заповест от частен съдебен изпълнител. Съгласно приложимите разпоредби и установената практика по изпълнение върху вземания по банковите сметки, банката като трето задължено лице изпълнява заповестите по реда на тяхното постъпване, като превежда наличните и постъпващите по сметките суми първо по заповеста с по-ранен ред и наложеният от НАП заповест не води до блокиране или събиране на суми в двоен размер, а има действие единствено за задължения, които евентуално са останали неудовлетворени по предходния заповест или относно суми, които могат да постъпят по сметките след пълно удовлетворяване на задължението, и наличието на повече от един заповест върху една и съща банкова сметка не представлява нарушение на принципа на съразмерност, нито създава реална възможност за двойно събиране на едно и също вземане.

Твърдението за наложен заповест в двоен размер и за двойно събиране на публичните задължения е неоснователно и неподкрепено с доказателства, като по делото не са налице доказателства за пълно погасяване на публичните вземания, не са налице данни за постъпили по сметките на НАП суми в размер, който да обуславя отмяната на наложената обезпечителна мярка. Предвид това наложеният заповест върху банковите сметки е законосъобразен, съразмерен и наложен в рамките на законово представените правомощия на публичния изпълнител, поради което не са налице основания за неговата отмяна.

По изложените съображения настоящият съд, намира, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде оставена без уважение със законните последици от това.

С оглед изхода на спора и заявената претенция, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл. 161, ал.1 ДОПК, Административен съд София - град, I отделение, 54 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Д. Д. Х., с ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: С., [улица], вх. А, ет. 2, к 242, тел [ЕГН], против решение № ПИ-436/29-12-2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставено без уважение, като неоснователно, оспорването на Постановление № С250022-022-0151097 от 12.12.2025 г., издадено от главен публичен изпълнител К. Г.-Т. в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА С. А. И., ЕГН [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.